

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **JUDr. P. L.**, zastoupeného JUDr. Danielou Maršálkovou, advokátkou se sídlem Bílkova 4, Praha 1, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2008, č. j. 8389/08-1400-702758, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2010, č. j. 30 Ca 116/2008 - 38,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2010, č. j. 30 Ca 116/2008 - 38 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

1) Včasnou kasační stížností se stěžovatel (dále i „žalobce“) domáhal zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí o sdělení penále z nedoplatku na dani z nemovitosti za rok 2000. Podstatná pro věc je skutečnost, že povinnost uhradit daňový nedoplatek na dani z nemovitosti za roky 1994, 1995 a 1996 za předchozího vlastníka nemovitosti mu byla uložena rozhodnutím ze dne 18. 10. 1999, čj. 16990/99/094971/3094 (žalobci doručeno dne 20. 10. 1999 a vyměřená částka daně byla splatná dne 19. 11. 1999).

II.

2) Krajský soud v zamítavém rozsudku uvedl, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je logické, přehledné, věcně správné a splňuje požadavky přezkoumatelnosti. Je totiž obohaceno tabulkami, z nichž jednoznačně plyne přehledně podané vysvětlení, k jakým nedoplatkům se penále vztahuje, od kdy se odvíjí splatnost daně, a jaké případné úhrady daňových povinností včetně hrazených záloh měly na jeho výši vliv. K žalobní námitce, že daň za rok 2000 žalobce řádně uhradil ve výši 1700 Kč a tak nemohlo za toto období vzniknout penále; soud zdůraznil, že vzhledem k existenci nejstarších daňových nedoplatků (založených rozhodnutím ze dne 18. 10. 1999, čj. 16990/99/094971/3094) byla ve shodě s § 59 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků tato platba použita na úhradu nejstaršího nedoplatku na dani (tabulka č. 4 položka 12 řádek druhý). Částka 9225 Kč, kterou žalobce uhradil dne 8. 12. 2000, byla použita na zaplacení dosud neuhrazeného nedoplatku a též na zbytek daňového nedoplatku za rok 2000. Tím byl nedoplatek žalobce zcela uhrazen a správce daně mohl vypočítat penále, neboť s přesností již znal počet dní, po které byl žalobce v prodlení s úhradou. Platebním výměrem ze dne 20. 5. 2002, čj. 12000/02/094971/5948, tedy sdělil žalobci výši penále 190 Kč. Soud odmítl námitku duplicitního účtování penále, neboť předchozí rozhodnutí žalovaného (o odvolání proti platebnímu výměru na penále) bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2008, čj. 30 Ca 192/2006 - 35, a následně nahrazeno nyní žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného.

3) K námitce prekluze práva vyměřit daň za roky 1994 a 1995 soud uvedl, že rozhodnutí, kterým byla tato daň žalobci k úhradě stanovena (vyměřena), bylo již dříve přezkoumáno krajským soudem i Nejvyšším správním soudem a v souvislosti s řízením o žalobě proti rozhodnutí stanovující žalobci penále jsou již tyto námitky zcela irrelevantní; směřují totiž do rozhodnutí, které není předmětem tohoto sporu.

4) K námitce promlčení nároku na zaplacení penále soud uvedl, že je na místě aplikovat § 63 odst. 4 a § 70 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb.; právo vybrat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, v němž se stal nedoplatek splatným (r. 1999). Do konce stejné lhůty je povinen správce daně výši penále daňovému subjektu sdělit. Jestliže bylo daňové penále správcem daně předepsáno v roce 2002, stalo se tak v rámci šestileté lhůty.

III.

5) Žalobce napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), a d) s. ř. s. a domáhal se jeho zrušení. Má za to, že rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a proto je nezákonný. Soud se rovněž nevypořádal s žalobní námitkou, že účtováno mu bylo i penále za (ne)platby předchozího vlastníka, jestliže platební výměr, který mu povinnost uhradit daň stanovil byl vydán až v roce 1999. Žalovaný mu nezapočítal částku, kterou uhradil předchozí vlastník nemovitosti v průběhu roku 1996. Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením žalovaného (v napadeném rozhodnutí), že si měl předchozí vlastník nemovitosti požádat o již uhrazenou částku; předchůdce totiž zemřel. Obecně stěžovatel namítl, že se soud nevypořádal ani s dalšími jeho námitkami, aniž by více tuto výtku konkretizoval.

6) Stěžovatel tvrdí, že byla-li daň za roky 1994 a 1995 prekludována, nemohl po něm správní orgán požadovat žádné penále. Žalobce přiznává, že přehlédl termín pro podání odvolání a proto musel vyměřenou částku uhradit.

7) Závěrem zdůraznil, že rozhodnutí na penále ve výši 190 Kč, nyní napadené žalobou, mu bylo doručeno dne 29. 5. 2008; podle něho měl mít nedoplatek na dani za období roku 2000. S tímto rozhodnutím stěžovatel nesouhlasí. Rozhodnutí je nejasné a tvrzení, že by snad neplatil v roce 2000 daň, je lživé. Tvrdí proto, že penále za toto období bylo účtováno duplicitně. Pro představu uvedl na dalších 4 stranách přehled soudních sporů a správních rozhodnutí, která se jeho věci týkala. V každém případě mohlo penále vzniknout nejdříve od 10. 11. 1999 – kdy mu byla založena povinnost hradit daň pravomocným rozhodnutím. Protože se asi jedná o penále za roky 1994 či 1995, nárok na jeho zaplacení je již podle § 70 zákona č. 337/1992 Sb. promlčen. Navrhl tedy, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

8) Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul průběh správního i soudního řízení a uvedl, že se zcela ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku. Správce daně po úhradě daňového nedoplatku (v prosinci roku 2000) znal již počet dnů s prodlením plateb pravomocně stanovené daňové povinnosti, a proto rozhodnutím ze dne 20. 5. 2002 sdělil žalobci výši penále (190 Kč). Žalovaný odmítl námitku duplicitního výpočtu penále a zopakoval, že daňový nedoplatek za původního vlastníka nemovitosti ve výši 9255 Kč byl žalobci stanoven rozhodnutím ze dne 18. 10. 1999; splatnost daně byla stanovena na 19. 11. 1999. Rozhodnutím určenou částku žalobce uhradil až dne 8. 12. 2000; po dobu, kdy nedoplatek trval, nabíhalo z neuhrazené částky penále, jehož výše byla pak žalobci sdělena rozhodnutím ze dne 20. 5. 2002.

9) K námitce, že daň z nemovitosti za rok 1996 byla uhrazena původním vlastníkem, žalovaný připomněl, že sice platebním výměrem č. 960000820 ze dne 19. 4. 1996 byla původnímu vlastníku vyměřena daň (na základě jeho daňového přiznání) z totožné nemovitosti ve výši 859 Kč a byla rovněž uhrazena. Později však správce daně zjistil, že právní účinky vkladu vlastnického práva k této nemovitosti nastaly až ke dni 5. 1. 1996, žalobcův předchůdce se nemohl tedy stát daňovým subjektem k 1. 1. 1996 a proto bylo toto rozhodnutí opraveno postupem podle § 56a zákona č. 337/1992 Sb. Daňová povinnost vůči původnímu vlastníku byla tedy zrušena a bylo na něm, aby požádal o vrácení uhrazené částky. O vrácení přeplatku předchůdce žalobce nepožádal do šesti let od konce roku od pravomocného předpisu daně, nárok tedy zanikl (§ 64 odst. 5 zákona) a přeplatek byl převeden do státního rozpočtu. Žalovaný považuje kasační stížnost za bezpředmětnou a navrhuje její zamítnutí.

V.

10) Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že je důvodná.

11) Podstatou stěžovatelova tvrzení je jeho konzistentní přesvědčení, že daňový nedoplatek, který mu byl v roce 1999 vyměřen, byl nesprávný, neboť za roky 1994 a 1995 byl již tento nárok prekludován. Právě z toho důvodu nemůže, dle jeho názoru, vznikat žádné penále z již prekludovaných daní. Podle jeho přesvědčení veškeré úhrady na předmětnou daň prováděl včas a to po celou dobu, kdy předmětnou nemovitost vlastní; sdělil-li správce daně žalobou napadeným rozhodnutím, že za rok 2000 vzniklo z nedoplatku daně penále, je promlčen nárok na penále, jakož i možnost vydání tohoto sdělení, a to proto, že promlčecí lhůta již dávno uplynula.

12) Na tomto místě soud připomíná, že předmětem soudního přezkoumání nyní není platební výměr, který založil stěžovateli povinnost hradit daň za předchozího vlastníka nemovitostí, tedy rozhodnutí ze dne 18. 10. 1999, čj. 16990/99/094971/3094 (žalobci doručeno dne 20. 10. 1999 a vyměřená částka daně byla splatná dne 19. 11. 1999). Tento platební výměr tak nemůže být již nyní soudem přezkoumán a stěžovatelův nesouhlas s ním je v tomto řízení již irelevantní. Je však skutečností, že od okamžiku splatnosti daňového nedoplatku, založeného tímto rozhodnutím, se odvíjí výpočet penále, a to i za sporné období roku 2000. Otázka případné prekluze práva vyměřit příslušné daňové povinnosti je bez jakýchkoliv pochybností věcí nalézacího řízení, tedy řízení zcela odlišného od řízení týkajícího se placení daní, v rámci něhož bylo vydáno rozhodnutí napadené nyní žalobou (k charakteru rozhodnutí o založení povinnosti, od něhož se později odvíjí další rozhodnutí, viz též rozsudek NSS ze dne 16. září 2009, čj. 9 Afs 28/2009 - 124, rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).

13) Nejvyšší správní soud zcela souhlasí se závěrem krajského soudu, že napadené rozhodnutí žalovaného velmi přehledně a logicky, s grafickým doprovodným vysvětlením předestírá, že daňový nedoplatek ve výši 9225 Kč (založený rozhodnutím shora uvedeným ze dne 18. 10. 1999) žalobce uhradil dne 8. 12. 2000 a až tehdy mohla být proto jeho platba na tento nedoplatek zaúčtována (použita na zaplacení dosud neuhrazeného nedoplatku a též na zbytek daňového nedoplatku za rok 2000 podle § 59 zákona 337/1992 Sb.). Znamená to, že postupným započítáním vzniklo z tohoto téměř ročního neuhrazení splatné daně penále ve výši 190 Kč; nejprve tuto výši sdělil stěžovateli správce daně první instance v roce 2002 a v důsledku soudních sporů pak ke stěžovatelovu odvolání i žalovaný, a to žalobou napadeným rozhodnutím.

14) Z tohoto dílčího posouzení Nejvyšší správní soud uzavírá, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého nedoplatku (z jaké jeho výše a jakého počtu dní prodlení s jeho úhradou) žalovaný vycházel; s obsahem zmíněného posouzení v tomto ohledu se kasační soud rovněž ztotožňuje.

15) Dalšími jsou však otázky promlčení práva vybrat sdělené penále a otázka lhůty pro jeho sdělení. Nejprve je nutno zodpovědět otázku včasnosti sdělení předpisu penále žalobci a to s ohledem na znění ustanovení § 63 a § 70 zákona č. 337/1992 Sb., a poté, zda je ke dni jeho sdělení již promlčeno právo vybrat penále v něm uvedené.

16) Dle § 63 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění platném pro projednávanou věc, je *penále splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem. Proti platebnímu*

výměru se daňový dlužník může odvolat do třiceti dnů od jeho doručení. O tomto předpisu se daňový dlužník může vyrozumět kdykoliv, pokud to vyžaduje stav jeho účtu, zejména při daňové exekuci; o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Penále uvedené v platebním výměru je splatné v náhradní lhůtě patnácti dnů ode dne doručení platebního výměru, pokud nebylo již uhrazeno.

17) Pro posouzení důvodnosti námitky promlčení je podstatný § 70 zákona č. 337/1992 Sb., který normoval, *že právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným, je-li však proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven; daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným.*

18) Otázku, zda pro včasné sdělení penále dle ustanovení § 70 zákona č. 337/1992 Sb., musí platební výměr, jímž se sděluje předpis penále, nabýt v promlčecí lhůtě právní moci, či postačuje sdělení správce daně první instance se krajský soud vyjádřil tak, že postačuje sdělení správce daně první instance (tedy sdělení z roku 2002), aniž by však blíže tento závěr zdůvodnil. Ačkoliv se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se správností tohoto závěru, doplňuje jeho odůvodnění. Nejvyšší správní soud řešil tuto otázku již v rozsudku ze dne 28. května 2008, čj. 9 Afs 112/2007 -72, na který nyní v podrobnostech odkazuje.

19) Předně je třeba konstatovat, že penále jakožto příslušenství daně „*sleduje osud daně*“ (§ 58 zákona č. 337/1992 Sb.), to však znamená, že je kategorií od daně se lišící. Penále není daní, proto se nevyměřuje; konstituuje se nabytím zákonných předpokladů (splněním zákonem požadovaných podmínek) a poté jej již pouze správce daně daňovému subjektu sděluje formou platebního výměru (§ 63 odst. 4 cit. zákona). Nezjišťují se zde skutečnosti rozhodné pro určení výše původní daňové povinnosti tak, jak je tomu v rámci nalézacího řízení, tedy u daně při vyměřovacím řízení, vytýkacím řízení či daňové kontrole, neboť v každém okamžiku daňového řízení nastalém po splatnosti daně lze penále vypočíst na základě již učiněného rozhodnutí o dani. Na této skutečnosti nic nemění ani povinnost správce daně při výpočtu penále zohlednit například existenci přeplatků na jiných daních, či sdělit rozsah časového období, za které penále předepisuje, včetně stanovení jeho počátku a konce, dále též odůvodnit zvolenou výši sazby penále.

20) Nejen z povahy tohoto institutu, ale i z jeho systematického zařazení v zákoně je zřejmé, že předepisování penále nespadá do vyměřovací fáze daňového řízení, ale do fáze placení (vybírání) daně. Jediná lhůta, kterou je předpis penále vázán, je tak šestiletá promlčecí lhůta k vybrání daně, a právě v této lhůtě musí být jeho předpis nejpozději sdělen platebním výměrem daňovému dlužníkovi (srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 Afs 148/2005 - 45, nebo ze dne 30. září 2008, čj. 8 Afs 38/2008 - 57). Daňový dlužník je o výši penále pouze „*vyrozuměn*“, a platební výměr na penále za prodlení s úhradou splatné částky daně podle § 63 odst. cit. 4 zákona je pouze deklaratorním správním aktem. V praxi to znamená, že penále může být vymáháno za splnění zákonných podmínek již v okamžiku jeho vzniku; není tedy bezpodmínečně nutné, aby bylo za všech okolností nejprve sděleno pravomocným rozhodnutím.

Povinnost k úhradě penále vzniká v první den prodlení s úhradou daně a trvá po celou dobu prodlení, mění se pouze částka penále, která se s každým dnem prodlení zvyšuje podle zákonné sazby (§ 63 odst. 2). Penále z dlužné částky existuje a narůstá bez ohledu na skutečnost, zda již ke sdělení penále ze strany správce daně došlo nebo nikoliv. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, čj. 1 Afs 96/2004 - 62 (www.nssoud.cz).

21) V souzeném případě, byla-li povinnost k úhradě nedoplatku založena rozhodnutím ze dne 18. 10. 1999, čj. 16990/99/094971/3094, nedoplatek byl uhrazen až dne 8. 12. 2000 a výše penále sdělena stěžovateli platebním výměrem ze dne 20. 5. 2002, čj. 12000/02/094971/5948, bylo mu penále sděleno včas a mohlo být již v tomto roce i vymáháno. Potud se tedy Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem vysloveným krajským soudem, pouze jeho odůvodnění v této části obohatil.

22) Žalobce však netvrdil pouze, že mu bylo penále sděleno po promlčecí lhůtě, ale rovněž to, že je promlčeno i právo daňových orgánů penále vybrat. V tomto ohledu dává Nejvyšší správní soud stěžovateli za pravdu potud, že otázku promlčení práva vybrat stanovené penále, krajský soud nezodpověděl. Uvedl pouze, že penále bylo stěžovateli sděleno včas (v roce 2002), potud se zdejší soud ztotožňuje s úvahou krajského soudu, ovšem stěžovatel učinil předmětem sporu rozhodnutí z roku 2008 (žalobou napadené rozhodnutí) a k němu se již v tomto ohledu krajský soud nevyjádřil vůbec. Rovněž se nevyjádřil ke stěžovatelově námitce promlčení práva penále vybrat. Pro tyto nezodpovězené žalobní námitky je nucen Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušit pro nepřezkoumatelnost a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu postupu.

23) V dalším řízení bude totiž krajský soud nucen nejprve zodpovědět několik podotázek, aby byl schopen dospět ke správnosti úvah žalovaného, týkajících se promlčení práva vybrat penále, uvedených v napadeném rozhodnutí.

24) Pro závěry soudu tak bude podstatné, že lhůta určená podle § 63 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., ke sdělení předpisu penále je navázána na lhůtu, v níž se promlčuje vybrání daně (§ 70 odst. 1 téhož zákona). Sdělení předpisu penále daňovému dlužníkovi není omezeno samostatnou lhůtou, nýbrž je vázáno na běh šestileté promlčecí lhůty pro vybrání daně. Jestliže je běh lhůty pro vybrání daně zákonem stanoveným způsobem přerušen (*kvalifikovaným úkonem správce daně směřujícím k vybrání, zajištění nebo vymožení předmětného nedoplatku ve smyslu ustanovení § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků*), počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven, a tato nová lhůta platí nejen pro vybrání daně, ale též pro sdělení předpisu penále. Je tedy zřejmé, že lhůta k předpisu penále je ve vztahu k promlčecí lhůtě k vymáhání daňových nedoplatků lhůtou sekundární a při posuzování lhůty pro sdělení předpisu penále musí být předně zkoumán běh promlčecí lhůty pro vybrání daně, neboť teprve od běhu této základní lhůty se odvíjí lhůta ke sdělení předpisu penále, resp. obě lhůty zde splývají. Tento závěr Nejvyšší správní soud již vyslovil ve svém rozsudku ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 Afs 142/2005 - 35, kde výslovně uvedl: „*Sdělení předpisu penále daňovému dlužníkovi není omezeno samostatnou lhůtou, nýbrž je vázáno na běh šestileté promlčecí lhůty pro vybrání daně (§ 63 odst. 4 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění před novelou provedenou zákonem č.*

230/2006 Sb., a § 70 odst. 1 téhož zákona); je-li běh lhůty pro vybrání daně přerušen (§ 70 odst. 2 citovaného zákona), vztahuje se nová lhůta nejen na vybrání daně, ale též na sdělení předpisu penále.“

25) Další související otázkou je pak zkoumání úkonů, které mohly ovlivnit přerušení běhu promlčecí lhůty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 Afs 112/2007 - 72); těmi se již soud však nezabýval vůbec.

26) Zásadní pro věc je rovněž to, že žalobce účinky promlčení namítal již v průběhu daňového řízení. Podstatnou odlišností od institutu prekluze práva je právě to, že není-li promlčení práva ze strany účastníka namítáno, správní orgány musí postupovat tak, jako by právo vybrat daň trvalo. Bez námitky promlčení nelze totiž správním orgánům vytýkat, že postupovaly podle § 63 odst. 4 a § 70 zákona č. 337/1992 Sb.; bez námitky promlčení ze strany daňového subjektu by vlastně ani jinou možnost neměly. Ani touto otázkou se však soud nezabýval. Nepostavil tak najisto nejzazší lhůtu, do které bylo možno nejpozději stanovit výši penále a sdělit ji stěžovateli a rovněž tak lhůtu, do které nejpozději byl správce daně oprávněn penále vybrat.

27) Dospěl-li by krajský soud v dalším řízení k závěru, že lhůta pro sdělení penále a jeho vymáhání či vybrání již uplynula, bylo by namístě žalobou napadené rozhodnutí zrušit (žalovaný by v takovém případě byl nucen řízení o odvolání proti platebnímu výměru na penále roku 2000 zastavit, neboť § 41 s. ř. s. se ve vztahu k promlčecím lhůtám ve věcech daní neuplatní).

VI. Závěr

28) Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s hodnocením krajského soudu, které se týkalo otázek správnosti sdělení výše penále za období roku 2000. Z napadeného rozhodnutí se přehledným a logickým způsobem podává, z jakého nedoplatku při výpočtu penále (z jaké jeho výše a jakého počtu dní prodlení s jeho úhradou) žalovaný vycházel; s obsahem zmíněného posouzení se soud rovněž ztotožňuje [k tomu více viz b. 13) rozsudku]. Nezakládá se tedy na pravdě žalobcovo tvrzení (nepodpořené však žádnou argumentací), že penále je počítáno z nedoplatku daně za roky 1996 a dříve. Soud rovněž souhlasí se závěrem krajského soudu, že sdělil-li správce daně stěžovateli výši penále za rok 2000 v roce 2002, učinil tak v zákonné lhůtě.

29) Pro nezodpovězení otázky promlčení práva vybrat penále deklarované (sdělené) žalobou napadeným rozhodnutím, jakož i námitky opožděného sdělení tohoto rozhodnutí však kasační soud musí zrušit napadený rozsudek (§ 110 odst. 1 věta prvá s. ř. s.) a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu